

Kul gnäll i revyn – men det plumpa saknas

TEATER

Buhu! Buhu! Buhu!

Profilteatern

Manus: **Kristian Hallberg & Carl Åkerlund**

Regi: **Mia Westin**

Medverkande: **Stina Gunnarsson, Jessie Lewis Skoglund och Tobias Morin**

Musik: **Henrik Oja, Kajsa Bergsten, Thomas Hedlund**

Vad är det här för smörja?

Klimatkatastrofen närmar sig och pandemin fortsätter dra fram över världen, då bestämmer sig Profilteatern, med skattepengar, att göra en nummerrevy, som om svenskt kulturliv stått still, helt still, sedan första hälften av 1900-talet då buskifigurer som Fridolf Rhudin och

Thor Modéen tilläts härja på scenerna.

Usch!

Ja, jag skojar.

Jag har sett Profilteaterns revy Buhu! Buhu! Buhu! och smittats av dess tema: gnäll. I alla dess former. Som det kommer till uttryck i insändare, i lägenheter där rören från lägenheten intill låter, i vi umebors rättmätiga ogillande av Skellefteå. Och så vidare.

Till skillnad från de inledande radernas tirad, nedtecknad av signaturen Vän av Ansvarsfull Kultur, anser jag att en rejäl dos lättsinne kan vara på plats just nu. Och då är en revy aldrig fel. (Det är den förstås inte i andra tider heller.) Särskilt inte om den är av den proffsiga sorten som hos Profilteatern.

Skådespelarna trivs, orkes-

Profilteatern bjuder på lättsinne.

FOTO: ANDREAS NILSSON

tern låter bra, övergångarna mellan de olika numren flyter fint. Fördelningen mellan dialog och sång känns som den ska, och sånginslagen (coverlåtar med ny text där till exempel Euphoria blir, jodå, Dysto-

pia) fyller ut och kommenterar pratscenerna på ett fint sätt.

Nu går det ju inte att ge röst åt gnällspikar i en och en halv timme. Det blir för tjatigt och högljutt. Profilteatern löser det genom närstudier och uppfölj-

ningar. Vad är gnällets essens och vad blir dess konsekvenser? Ungefär så, fast roligare än det ser ut som.

Min favoritscen är när Tobias Morin, i subtil högform, dyker upp som tjänsteman från Umeå kommuns Gator och parker och förklarar hur förvaltningen har tänkt sig att lösa problemet med folk som går på fel sida av trottoaren. Varpå han redovisar gåendets hierarkier och planerade sanktioner mot felgångarna.

Allt blir förstås inte lika kul. En och annan sketch går på tomgång och har svårt att ta sig i mål. Jag hade gärna upplevt mer av ett av revykonstens adelsmärken: det plumpa, det vulgära, det som går överstyr och blir riktigt lågt och dåligt.

Här är det, i min smak, lite för lite dåligt.

ANDERS SJÖGREN